

Naslov originala:
Adam Silvera
MORE HAPPY THAN NOT

Copyright © 2015 by Adam Silvera
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2020

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Jelena Radojičić

LEKTURA I KOREKTURA:
Maja Banjac Kesić

DIZAJN KORICE:
Tijana Kazimirović

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

ADAM SILVERA

17 MEN II

SREĆAN I NESREĆAN

IZIVICU

POHVALE ZA *Između srećan i nesrećan*

„Silvera je, kao i Bendžamin Alire Saenz, sjajan pisac. Aronova priča je srceparajuća i zabavna, inspiriše i otvara oči. Zaista izuzetan roman neverovatno nadarenog novog pisca.”

Bustle

„Silverin prvi roman predstavlja istovremeno nizak udarac i topao zagrljaj, a da ne spominjemo kako je simpatičan, zabavan, kreativan i zaista potreban među romanima za mlade, s obzirom na to da likovi u njemu potiču iz socio-ekonomski nižih staleža.”

BN.com

„Prvi roman Adama Silvere, *Između srećan i nesrećan*, sadrži sve što bi čitalac mogao poželeti: dobru postavku, zanimljive likove, i ljubavnu priču koja nije tek obična ljubavna priča.”

Hypable

„Silverin prvi roman postavlja neka od važnih pitanja u vezi sa ljubavlju i seksualnošću... Zapanjujuće dobar roman.”

Huffington Post

„Dirljivo... Tako zanosno da, kada počnete da čitate, nećete moći da odložite knjigu. Nemojte reći da vas nismo upozorili.”

TeenVogue.com

„Tu i tamo, kada pročitam neku knjigu moram da popijem nekoliko čaša vode jer sam dehidrirao plačući. Ovo je jedna od tih knjiga... Bože, neverovatna je.”

*Erik Smit, autor romana *Inked**

„Aron je jedan od najzanimljivijih i najoriginalnijih naratora u tinejdžerskim romanima s kojima sam se susreo, a njegova priča je ispričana neverovatno hrabro i nepokolebljivo iskreno. Silvera je uspeo da mi potpuno slomi srce a da mi izmami osmeh. Nezaboravno.”

*Beki Albertali, autorka romana
*Sajmon protiv zavere homo sapiensa**

„Adam Silvera istražuje bolne posledice sveta po dušu i predstavlja nam to najdublje iskreno, hrabro i s mnogo samopouzdanja. Dodajte ovome originalan prikaz i genijalnu ideju, i dobićete očaravajući, nezaboravan put sile.”

Džon Kori Veli, dobitnik nagrade Princ i autor romana *Where Things Come Back*

„Romanima za mlade bio je potreban Adam Silvera. Zbog njegove iskrenosti i načina na koji priča svoju priču, shvatićete da je svet čekao na njega. Oduševljen sam.”

Holi Goldberg Sloan, autorka bestselera *Njujork tajmsa*, *Brojanje po sedam*

„Prvi roman, napisan vešto koliko i oštro, iskreno koliko i samouvereno, i iznad svega, krajnje inspirativno. Silvera zadaje udarce tako energično, smelo i snažno da sam opčinjen – podseća me na to zbog čega sam zavoletela čitanje.”

Adel Griffin, autorka romana *The Unfinished Life* od Adison Stoun

„Važan novi glas u literaturi za mlade. U romanu *Između srećan i nesrećan*, Adam Silvera skrojio je strastvenu, vrelu priču, s likovima koji nam se istovremeno čine jedinstvenim i potpuno poznatim. Već na prvoj strani vezao sam se za Arona Sota i njegovu porodicu... Nezaboravna knjiga.”

Aleks London, autor romana *Proxy*

„Inventivno i hrabro. Zahvaljujući smelosti prvog Silverinog romana, okretao sam stranice sve do dva sata ujutro. Njegovo delo bogato je izazovnim pitanjima, koja su goruća i postavljena u pravom trenutku.”

Aron Harcler, autor romana *Rapture Practice*

„*Između srećan i nesrećan* je neverovatan magični trik Adama Silvere o kom ne prestajem da razmišljam otkako sam ga pročitala, i verujem da neću skoro prestati da razmišljam o njemu.”

Džasmin Varga, autorka romana *Moje srce i ostale crne rupe*

„Adam Silvera zrači određenom nehajnom energijom, koju oslobađa kroz lik Arona Sota. Aron Soto je neverovatan, dobro-nameran, duhovit, pun energije kakvu nosi mladost, s dubokom željom da se iskreno predstavi svetu. Uvlači vam se pod kožu i ne prestajete da razmišljate o njemu čak i kada ne čitate. Pre svega zbog priče, likova i nekih sjajno izvedenih preokreta, ova knjiga mi se dopala.”

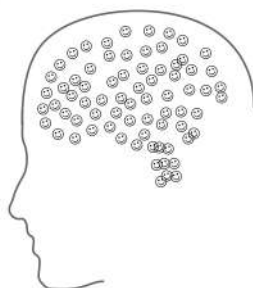
*Dejvid Arnold, autor romana
Zemlja komaraca*

Za one koji su otkrili da je ponekad teško biti srećan.

*Posebno za Luisa i Korija, naravno, meni omiljene osobe
koje su me napale na najbolji način.*

LE TEO
INSTITUT

DANAS JE TU,
SUTRA VIŠE NIJE!

Patite zbog sećanja koja ne želite? Pozovite Le-teo institut na 1-800-ZABORAVIO-SAM kako biste saznali više o našem postupku oslobađanja od ružnih sećanja!

PRVI DEO: SREĆA

1

USPOMENE KOJE NAPADAJU

Ispostavlja se da Leteo postupak nije glupost.

Kada sam prvi put u podzemnoj ugledao plakat na kom se reklamira institut koji vam može pomoći da nešto zaboravite, pomislio sam da je u pitanju kampanja za neki novi naučnofantastični film. A kada sam video slogan *Danas je tu, sutra više nije!* na naslovnoj strani novina, pogrešno sam shvatio da je to nešto dosadno, na primer, lek za neki novi grip – nisam ni pomislio da je reč o sećanjima. Tog vikenda padala je kiša, pa sam visio s društvom u perionici veša, kulirali smo pred čuvarovim starim televizorom. Na svim programima bili su intervjui s različitim predstavnicima Leteo instituta koji su predstavljali „revolucionarno otkriće promene i potiskivanja sećanja.”

Na kraju svakog intervjua rekao sam da je to glupost.

Samo što sada znamo da je postupak sto posto stvaran i uopšte nije glupost, jer je neko od nas prošao kroz njega.

Barem mi tako kaže Brendan, koji mi je otprilike najbolji drug. Znam koliko je iskren, kao što znam da je majka Bebe Fredija odlučna u nameri da potvrdi tračeve o sebi. (Šuška se da uči osnove francuskog jer se njena komšinica sa sprata možda švaleriše s oženjenim nadzornikom, a nepoznavanje jezika je mala prepreka. Međutim, da, i to je samo trač.)

„Dakle, Leteo stvarno deluje?” Sedam pored peska u kom se niko ne igra zbog gljivične infekcije.

Brendan se šetka levo-desno, i tapka košarkašku loptu našeg druga Diona između nogu. „To je bila odskočna daska za Kajla i njegove”, kaže. „Počeli su iz početka.”

Ne moram ni da pitam šta je zaboravio. Kajlov brat blizanac, Kenet, upucan je prošle godine u decembru jer je spavao s mlađom sestrom tog lika, Džordana. U stvari, ipak je Kajl spavao s njom. Dobro znam šta je tuga, ali ne mogu ni da zamislim da živim iz dana u dan s tako nečim – znajući da sam ostao bez brata koji je izgledao isto kao i ja, i s kojim sam se sporazumevao tajnim jezikom, a da su meci bili namenjeni meni.

„Pa, tako je bolje za njega, jelda?”

„Jeste, naravno”, kaže Brendan.

Danas je napolju uobičajena ekipa. Mršavi i debeli Dejv – koji nemaju veze jedan s drugim, samo se zovu isto – izlaze iz lokalne prodavnice koja se zove *Prodavnica zdrave hrane*, u kojoj povremeno radim u poslednjih nekoliko meseci. Ispijaju sokiće i jedu čips. Beba Fredi dolazi na svom novom metalik-narandžastom biciklu, a ja se sećam kako smo ga pre nekoliko godina zezali jer mu trebaju pomoćni točkići – a ni ja nisam ništa bolji jer tata uopšte nije imao prilike da me nauči da ikako vozim. Ludak sedi na zemlji i razgovara sa zidom; a svi ostali, uglavnom odrasli, spremaju se za događaj godine u našem kraju, koji je sad za vikend.

Dan porodice.

Ovo će biti prvi put da slavimo Dan porodice bez Keneta i Kajla, bez Brendanovih roditelja i mog tate. Nije da bismo tata i ja učestvovali u trkama u buretu za očeve i sinove, niti bismo igrali takve utakmice; sem toga, tata je uvek učestvovao s mojim bratom, Erikom. Ali bilo šta za očeve i sinove bilo bi bolje od ovoga. Mislim da ni Brendanu nije lakše, iako su mu i mama i tata živi. Možda mu je i teže, jer su tako blizu a tako daleko, u malim zatvorskim ćelijama zbog različitih zločina; mama zbog oružane

pljačke, a tata zbog napada na policajca nakon što su ga uhvatili da diluje kristal met. On sada živi s dedom koji ima osamdeset osam godina, i nekako se drži.

„Svi će očekivati da budemo nasmejani”, kažem.

„Neka ga duvaju”, nadovezuje se Brendan. Stavlja ruke u džepove, a ja mogu da se kladim da u njima ima trave; dilovanje marihuane je njegov način da brže odraste, iako mu je tata zbog nečeg sličnog završio u zatvoru pre osam meseci. Gleda na sat i napinje se da vidi šta kažu kazaljke. „Moram da se nađem s nekim.” Odlazi ne sačekavši ni da mu odgovorim.

On je od onih koji ne pričaju mnogo, zbog čega mi je samo otprilike najbolji drug. Zaista najbolji drug bi više pričao kako bi vas oraspoložio u trenucima kada razmišljate da sebi oduzmete život. Recimo da sam pokušao. Umesto toga, on se udaljio od mene jer je mislio da mu je dužnost da visi s ostalim crncima – i sada mislim da je to glupost, kao što sam mislio i tada.

Nedostaje mi vreme kada smo do kraja uživali u letnjim noćima, i kasnili kući samo da bismo ležali na crnoj prostirci u teretani i pričali o devojkama i budućnosti od koje smo očekivali previše – uvek nam se činilo da bi mogla da se ostvari, samo ako nastavimo da se družimo. Sada izlazimo samo iz navike, a ne zato što smo bliski.

To je samo još jedna od stvari za koje moram da se pravim da mi ne smetaju.

KUĆA, TO JE DVOSOBAN STAN u kom živi nas četvoro. Hoću reći, nas troje. Troje.

Ja spavam u dnevnoj sobi s Erikom, koji bi trebalo svakog trenutka da stigne s posla – radi u prodavnici polovnih video-igrice na Trećoj aveniji. Uključiće jednu od svoje dve konzole za igrice, staviće slušalice i mikrofona i četovati s onlajn prijateljima igrajući igrice sve dok mu se ekipa ne

povuče negde oko četiri ujutru. Kladim se da će mama pokušati da ga nagovori da se prijavi na neki koledž. Ne nameravam da budem tu kad se budu raspravljali.

U mom delu sobe su gomile nepročitanih stripova. Većinu sam kupio za sitne pare, otprilike između sedamdeset pet centi i dva dolara, u omiljenoj prodavnici stripova, ne nameravajući da ih zaista pročitam od korice do korice. Samo volim da imam kolekciju da bih se pravio važan kada mi dođe neki od imućnijih drugova. Pretplatio sam se na jednu seriju, *Mračne strane*, kada su se svi u školi prošle godine na to primili, ali za sada nisam otišao dalje od prelistavanja da bih video jesu li crtači nacrtali nešto zanimljivo.

Kad god mi se u nekoj knjizi nešto dopadne, nacrtam u njoj svoje omiljene scene: u *Svetskom ratu Z* nacrtao sam bitku kod Jonkera u kojoj su pobedili zombiji; u *Legendi o Uspavanoj dolini* nacrtao sam trenutak susreta s bezglavim konjanikom jer sam se tada iznenada zainteresovao za priče o duhovima, koje i nisu nešto; i u *Skorpijus Hotorn i Abadonov zarobljenik* – trećoj knjizi iz moje omiljene serije knjiga o mladom demonskom čarobnjaku – nacrtao sam kako Skorpijus čarolijom cepa užasnog Abadona na dva dela.

U poslednje vreme ne crtam mnogo.

Potrebno je nekoliko minuta da se kada napuni, pa okrećem slavinu i odlazim da obiđem mamu. Kucam na vrata njene sobe, a ona se ne javlja. Ipak, čuje se TV. Kada vam jedini roditelj koji je živ ne odgovara, ne možete da ne pomislite na trenutak kada su vam oca našli mrtvog u kadi – i na mogućnost da vas iza vrata jedine spavaće sobe u kući čeka život siročeta. Zato ulazim.

Upravo se budi iz dremeža koji ju je savladao već drugi put danas dok je gledala seriju *Red i zakon*. „Jesi dobro, mama?”

„Jesam, sine.” Više me ne zove Aron, ili „dušo” često, i iako mi se ovo poslednje nikada nije dopadalo, barem je govorilo da u njoj još ima života. Sada je jednostavno iznurena.

Pored nje je napola pojedeno parče pice koje mi je tražila da joj donesem iz Jolandine picerije, prazna šolja od kafe koju sam joj doneo od Džoijsa, i nekoliko letaka o Leteo institutu koje je sama donela. Uvek je verovala u taj postupak, ali meni to ništa ne znači, jer ona veruje i u santeriju*. Stavlja naočare, kojima dobro prikriva podočnjake koje je dobila zbog nenormalnog radnog vremena. Pet dana nedeljno radi kao socijalni radnik u Vašington bolnici, a četiri puta nedeljno uveče radi na mesu u supermarketu kako bi dodatno zaradila da bismo mogli da zadržimo ovaj maleni krov nad glavom.

„Nije ti se svidela pica? Doneću ti nešto drugo.”

Mama ne reaguje na to. Ustaje iz kreveta, držeći se za kragu stare majice koju je nedavno dobila od sestre; u poslednje vreme je toliko oslabila zbog „nemaština-dijete” da joj majica visi. Grli me jače nego ikada otkako se tata ubio. „Volela bih da smo nešto mogli da učinimo.”

„Uh...” grlim i ja nju. Nikada ne znam šta da kažem kada plače zbog onoga što je učinio tata i onoga što sam ja pokušao. Samo ponovo gledam u Leteo letke. Postoji nešto što smo mogli da učinimo za njega – samo nikada nismo to mogli sebi da priuštimo. „Trebalo bi da se istuširam pre nego što se voda ponovo ohladi. Izvini.”

Pušta me iz zagrljaja. „U redu je, sine.”

Pravim se da je sve u redu dok jurim u kupatilo u kom se ogledalo već zamaglilo od pare. Brzo se svlačim, ali zastajem pre nego što uđem jer je kada – konačno čista zahvaljujući velikoj količini varikine – i dalje ono mesto na kom je oduzeo sebi život. Uspomene na njega napadaju brata i mene gde god da se okrenemo: linije koje je povlačio na zidu kada bi nam merio visinu; bračni krevet u koji bi se zavalio dok gleda vesti; šporet na kom nam je pržio empanade za rođendan. Ne možemo baš prosto da pobjegnemo od svega toga tako što ćemo se preseliti

* Afro-kubanska religija. (Prim. prev.)

u drugi, veći stan. Ne, mi smo zaglavljani ovde, na ovom mestu gde moramo da čistimo mišja govna iz cipela i zagledamo svaku čašu soda-vode pre nego što uzmemo gutljaj, u slučaju da je unutra upala neka bubašvaba dok nismo gledali.

Nemamo previše tople vode, pa uskačem da ne bih propustio svoju priliku.

Naslanjam glavu na zid, osećam vodu u kosi i po leđima, i razmišljam o svim sećanjima koje bih voleo da mi Leteo izbriše. Sva su vezana za život u svetu posle tate. Okrećem ručni zglob i posmatram svoj ožiljak. Ne mogu da verujem da sam ista ona osoba koja je urezala osmeh na svoj zglob jer ne može da nađe sreću, ista ona osoba koja je mislila da će je pronaći kada umre. Bez obzira na to šta je nateralo tatu da se ubije – odrastanje u teškim uslovima s osmoro starije braće, ili posao u ozloglašenoj pošti u kraju, ili bilo koji od milion razloga – moram da nastavim dalje s ljudima koji ne traže najbliži izlaz, koji me vole dovoljno da bi ostali živi i kada je život sranje.

Prelazim prstom preko ožiljka u obliku osmeha, sleva nadesno, zadovoljan što ga imam kao podsetnik da nikada više ne budem takva budala.

2

PARTNERSKA RAZMENA (NE IZLAZAK TOKOM KOG MENJATE PARTNERA)

Prošle godine u aprilu Dženeviv me je pozvala da izađemo dok smo visili u parku Fort Vil. Svi moji drugovi su mislili da je ovo bio legendaran slučaj zamene uloga, ali oni su ponekad konzervativni idioti. Važno mi je da to ne zaboravim – to što me je pitala da izađemo – jer to znači da je Dženeviv videla nešto u meni, život nekoga s kim je želela da se stopi, a ne nekoga koga je želela da vidi kako odbacuje život.

To što sam pokušao da izvršim znate-već-šta pre dva meseca ne samo da je bilo sebično, već je bilo i ponižavajuće. Kada preživite, ponašaju se prema vama kao prema malom detetu koje treba držati za ruku dok prelazi ulicu. Još gore: ljudi sumnjaju ili da ste samo želeli da privučete pažnju ili da ste previše glupi da to izvedete kako treba.

Hodam deset blokova dalje ka gradu, do stana u kom Dženeviv živi s tatom. Njen tata ne obraća previše pažnje na nju, ali barem je živ pa može da je zapostavlja. Zvonim na interfon očajnički želeći da sam mogao da dođem dovde biciklom. Pod pazuhom mi smrdi a leđa su mi znojava, i to što sam se maločas istuširao bilo je sasvim uzalud.

„Arone!” viče Dženeviv provirivši kroz prozor na drugom spratu, dok joj sunce obasjava lice. „Silazim za minut, samo da operem ruke.” Pokazuje mi ruke, umazane crnom

i žutom bojom, a zatim namiguje pre nego što će nestati s prozora. Voleo bih da mislim da je nacrtala neki veseli lik iz crtanog filma, ali zbog svoje bujne mašte pre će biti da je nacrtala nešto čarobno, poput hipogrifa sa žutim stomakom i blistavim crnim očima, koji se izgubio u šumi u ogledalu i nema ničega što će mu pomoći da se vrati kući, sem jedne zlatne zvezde. Ili nešto slično.

Silazi nekoliko minuta kasnije, i dalje u izlizanoj belojoj majici koju nosi dok slika. Osmehuje se, a zatim me grli, a njen osmeh nije jedan od onih izveštačenih na koje sam se navikao. Ništa mi nije gore nego kada je vidim tužnu i poraženu. Napeta je, a kada se konačno opusti, s ramena joj sklizne bledezeleni ceger koji sam joj kupio prošle godine za rođendan. Mnogo toga je nacrtala na cegeru; jednom je nacrtala minijature gradove, a drugi put sliku koja predstavlja stihove pesme koju voli.

„Ćao”, kažem.

„Ćao”, odgovara mi, podigavši se na prste da bi me poljubila. U njenim zelenim očima, koje me podsećaju na sliku prašume na kojoj je prestala da radi pre nekoliko meseci, vidim suze.

„Nešto nije u redu? Smrdi mi ispod pazuha, je l' to?”

„Smrdi, ali nije to. Slikanje me je baš uzrujalo. Došao si u pravom trenutku da me spaseš.” Udara me u rame, voli da flertuje na malo agresivniji način.

„Šta si slikala?”

„Japanca koji izlazi iz okeana sa skalarom u ustima.”

„Uh. Očekivao sam nešto bolje od toga. Nešto čarobnije, s hipogrifima.”

„Ne volim da budem predvidiva, budalo glupa.” Tako me zove još otkako smo se prvi put poljubili nekoliko dana nakon prvog izlaska. Sasvim sam siguran da je tako zbog toga što sam možda dva puta lupio čelom u njeno kao najveća neznalica u istoriji poljubaca bez iskustva. „Jesi li raspoložen da gledamo neki film?”

„Šta misliš o partnerskoj razmeni, umesto toga?”

Partnerska razmena nije izlazak tokom kog menjate partnera za nekog drugog. Partnerska razmena – Dženeviv je to izmislila – je igra u kojoj ja odaberem mesto na koje ćemo ići, a koje će njoj biti zanimljivo, a ona to isto učini za mene. A zove se partnerska razmena, očigledno, jer jedno s drugim razmenjujemo omiljene aktivnosti, a ne jedno drugo.

„Može i tako, valjda.”

Igramo *papir, kamen, makaze*. Ko izgubi mora prvi da bira, a moje makaze prave konfete od njenog papira. Mogao sam jednostavno da tražim da budem prvi jer već znam gde želim da je povedem, ali nisam sto posto siguran u to šta želim da kažem, i dobro bi mi došlo još malo vremena da to bolje smislim. Vodi me u moju omiljenu prodavnicu stripova, u 144. ulici.

„Pretpostavljam da više nisi nepredvidiva”, kažem.

STRIP-AZIL

Imamo razna izdanja

ULAZNA VRATA su tako obojena da podsećaju na nekadašnje telefonske govornice, onakve u kakve se zavlači Klark Kent kada treba da se presvuče u Supermena. Iako mi njegova monogamna veza s tom jednom govornicom ispred *Dejli planeta* nikada nije bila sasvim jasna, dugo se nisam osećao ovako super. Nisam dolazio ovamo mesecima.

Strip-azil je raj za štrebere. Blagajnik u Kapetan Amerika majici slaže hemijske od sedam dolara u obliku Torovog čekića. Skupe figure Volverina, Hulka i Ajronmena istaknute su na polici u obliku kamina u kući Brusa Vejna. Iznenađen sam što neka četrdesetogodišnja devica nema napad zbog sudara *Marvel* i *DC Komiks* svetova koji se ovde odvija. Tu je čak i ormar pun klasičnih kostima koje možete kupiti, iznajmiti ili se slikati u njima u prodavnici. Ali moj omiljeni kutak je kutija za rasprodaju u kojoj su

stripovi za dolar, pošto su, znate, u njoj stripovi koji koštaju dolar, a teško ćete ih naći jeftinije.

Imaju čak i akcione figurice s kojima smo se Erik i ja igrali kad smo bili mali, poput duplog pakovanja sa Spajdermenom i Doktorom Oktopusom, ili komplet figurica s Fantastičnom četvorkom, mada smo obično gubili Nevidljivu ženu – kapirate? – pošto je moja omiljena bio Čovek baklja, a njegova Gospodin fantastični. Meni su čak i negativci, poput Zelenog goblina i Magneta, bili slaba tačka, jer je Erik uvek više voleo junake, pa je tako bilo zabavnije.

Dženeviv nastavlja da bira ovo mesto kad igramo Partnerske razmene jer zna da ovde najviše uživam, iako sam na bazenu u kvartu, gde sam išao na časove plivanja, uživao gotovo isto toliko, sve dok se nisam umalo udavio. (Duga priča.) Ona se šetka i razgleda postere, a ja idem pravo do kutije za rasprodaju. Preturam po stripovima ne bih li našao nešto opako što će me inspirisati da više radim na svom stripu. Zaglavio sam se kod jedne napete scene sa Čuvarem sunca – mojim superherojem, koji je kao dete progutao sunce nekog drugog sistema kako bi ga sačuvao. Trenutno ima tek toliko vremena da spase jednu osobu da ne padne s nebeskog tornja pravo zmaj u usta, a mora da bira između devojke i najboljeg druga. Nema sumnje da bi Supermen spasao Luis Lejn, ali pitanje je da li bi Betmen spasao Robina ili devojku s kojom je u tom trenutku. (Mračni vitez stiže, čoveče.)

Neki likovi pričaju o najnovijem nastavku Osvetnika, pa brzo uzimam dva stripa i žurim na kasu da ne bih odlepio ako otkriju radnju. Nisam odgledao film u decembru kada je izašao, jer niko nije hteo da ide. Svi smo bili u bedaku zbog Keneta.

„Čao, Stenli.”

„Arone! Odavno te nisam video.”

„Da, svašta mi se desilo u poslednjoj epizodi.”

„Zvuči zanimljivo. Da nisi možda maskiran preskakao solitere?”

Sačekam trenutak pre nego što ću odgovoriti. „Porodični problemi.”

Pružam mu svoju poklon-karticu, a on je provlači kako bi naplatio dva dolara. Provlači je još jednom, a zatim kaže: „Nema ništa na računu, matori.”

„Nemoguće, ostalo mi je nekoliko dolara.”

„Bojim se da si siromašan kao Brus Vejn sa zamrznutim bankovnim računom”, kaže. Trebalo bi da se stidi – ne zbog toga što nije pristojno reći tako nešto mušteriji, već zbog toga što istu šalu reciklira već mesecima. Nema šanse da sam siromašan kao Brus Vejn onoga dana kada je bio bez prebijene pare.

„Hoćeš da ti ih sačuvam?”

„Uh, znaš, u redu je. Da, biće sve u redu.”

Dženeviv prilazi. „Sve okej, srećo?”

„Da, da. Hoćemo da krenemo?” Osećam kako mi krv navire u lice, a oči mi se pune suzama, ne zbog toga što neću poneti kući ove stripove – nemam osam godina – već zbog toga što sam jebeno stvarno ponižen pred devojkom.

Ona me i ne pogleda dok zavlači ruku u svoj ceger i izvlači nekoliko dolara, zbog čega se nekako osećam još gore. „Koliko ti treba?”

„Džen, u redu je, ne trebaju mi.”

Ona ih ipak kupuje, predaje mi kesu, i počinje da priča o ideji za sliku, na kojoj pregladnели lešinari prate senke umrlih niz put, nesvesni toga da su im leševi nad glavom. Mislim da je to sasvim kul ideja. I ma koliko da želim da joj zahvalim na stripovima, više mi prija to što je promenila temu da ne bih morao da se osećam sjeban.

„SEĆAŠ SE ONO KAD JE KAJL išao na Leteo postupak?”

Sećaš se ono kad je glupa igra koje se igramo tako što se „sećamo” nečega što se dogodilo nedavno ili se trenutno događa. Započinjem igru da bih joj skrenuo pažnju dok

prolazimo kroz park Fort Vil u 147. ulici, pored pošte u kojoj je radio moj tata, u blizini benzinske pumpe na kojoj smo Brendan i ja nekada kupovali bombone u obliku cigareta kad god smo bili uznemireni. (Povremeno se zezamo koliko je to bilo glupo i detinjasto.)

„Kako bilo ko to može zaista znati kad ih niko nije video?” Dženeviv me drži za ruku dok skače na klupu, i hoda po naslonu jedva održavajući ravnotežu. Siguran sam da će jednoga dana tako razbiti glavu, a ja ću moliti u Leteu da mi pomognu da zaboravim da sam to video. „Možda se neka laž pomolila iz istog koša iz kog su potekli tračevi o Fredijevoj mami. Pored toga: reći da je zaboravio Keneta je blago preterano jer u Leteu *potiskuju* sećanja. Ne brišu ih.” Ni ona nikada nije verovala u taj postupak, ali ranije jeste verovala u moć horoskopa i tarot karti.

„Mislim da se računa da je nešto zaboravljeno ako ga se nikada više ne setimo.”

„Kakav račun.”

Dženeviv konačno gubi ravnotežu, a ja je hvatam, ali ne onako poput heroja, kao da ću je poneti na rukama prema suncu koje zalazi, pa čak ni onako smešno, kao kada bi sletela savršeno vodoravno preko mene, da bismo se zatim poljubili, već se ona cela izvrcē, a ja je hvatam ispod ruku, ali puštam da joj noge padnu i ona se prevrne, pa je trenutno licem okrenuta prema mom kurcu, i neprijatno mi je, jer ga nikada nije videla. Pomažem joj da se uspravi, i oboje se izvinjavamo; ja bez razloga, a ona zbog toga što me je umalo udarila nosom u prepone.

Pa, uvek može ponovo da pokuša.

„Dakle...” sklanja svoju tamnu kosu s lica.

„Šta bi radila da nas sad napadnu zombiji?”

Sada ja menjam temu da njoj ne bi bilo neprijatno. Držim je za ruku i vodim kroz park. Ona čavrlja o načinima penjanja na jabuku i čekanju da same padnu. Osećam se kao prava glupa budala.

Kada je Dženeviv bila mala, majka ju je dovodila ovamo, dok je ovo mesto bilo prilagođeno deci, s klackalicama i rešetkama za penjanje. Prestala je da dolazi ovamo brzo nakon što joj je majka poginula u avionskoj nesreći pre nekoliko godina, kada je krenula da poseti rodbinu u Dominikanskoj republici. Kad se igramo Partnerske razmene, obično je vodim na druga mesta, na primer na buvljak ili na skejtbord rampu, sredom kada je popust, ali danas ćemo se prisetiti trenutka kada me je pozvala da izađemo.

Stižemo do prskališta – jedne od onih fontana gde voda povremeno prsne sa zemlje. Svih deset prskalica sada su zapušene trulim lišćem, opušcima i drugim smećem.

„Odavno nismo bili ovde”, kaže Dženeviv.

„Mislio sam da bi bilo kul da te ovde pozovem da izađemo”, kažem.

„Ne sećam se da smo uopšte raskinuli.”

„Da li zaista moramo?” pitam.

„Ne možeš da me pozoveš da izađemo kad se već zabavljamo. To je isto kao da ubiješ nekoga ko je već mrtav.”

„U pravu si. Raskini sa mnom.”

„Trebam ti razlog.”

„Dobro. Hm, ti si kučka i slike su ti odvratne.”

„Raskinuli.”

„Sjajno”, kažem s najširim osmehom. „Žao mi je što sam te upravo nazvao kučkom i što sam rekao da su ti slike odvratne i što sam pokušao da se znaš-već-šta. Žao mi je što si morala to da istrpiš i žao mi je što sam ispaao takva budala glupa jer sam pomislio da nemam razloga da budem srećan, jer je proketo očigledno da si ti moja sreća.”

Dženeviv prekršta ruke. Još ima mrlje od boje na laktu, koje nije uspela da opere. „Bila sam tvoja sreća, dok nisam raskinula s tobom. Pozovi me ponovo da budem tvoja devojka.”

„Jel' baš moram?”

Udara me.

„Okej. Dženeviv, hoćeš li da budeš moja devojka?”

Dženeviv sleže ramenima. „Što da ne? Moram nečim da se zanimam ovog leta.”

Smeštamo se u senku nekog drveta, izuvamo se dok ležimo sa stopalima na travi. Govori mi po milioniti put da nema razloga da joj se izvinjavam, da me ne mrzi zbog toga što patim i tugujem. Ja to shvatam, ali mi je bio potreban ovaj novi početak, iako je sve to bilo samo zezanje. Ne mogu svi da priušte odlazak do Leteo instituta kako bi poništili život, a ja ne bih otišao čak i da mogu. Kada bih to uradio, kada bih zaboravio svoja sećanja, ne bih mogao da ponovim važne trenutke u životu, kao što sam uradio danas.

„Dakle...” Dženeviv prelazi prstom preko linija mog dlana kao da mi proriče budućnost, što na neki način i radi. „Tata u sredu ide s devojkom na put, zbog neke izložbe.”

„Valjda je to super za njega.”

„Neće doći do petka.”

„Super za tebe.”

Tek tada shvatam gde ovo vodi. Upali mi se seksi lampica, a u tom trenutku, ustanem i skočim tako visoko da mi se čini da sam napravio rupu u oblacima u obliku Arona. Ali kada se vratim na zemlju, pada mi na pamet nešto od ključne važnosti: jebote, nemam pojma kako se to radi.